

1867-02-06

AFSENDER

J. C. Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:

J. C. citerer forkert fra Figaros
Bryllup (Figaros Bryllup akt 5,
scene 7) Der skal stå 'Je l'aime
beaucoup, mais trois ans d'union
rendent l'hymen si respectable'

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Uden FA-nummer, æske F 3,1

Emneord:
Familieliv

DOKUMENTINDHOLD

Et strengt og faderligt brev om Carls 'intellektuelle og moralske slaphed'. Om forholdet til Emilie Djörup.

TRANSSKRIFTION

D 6 Februar 1867

Kjære Carl!

Jeg kan ikke dølge for Dig, at dit første Svar gjorde et meget uhyggeligt Indtryk paa mig, thi det bar Præget af en intellectuel og moralsk Slaphed hos Dig, som jeg ikke havde ventet at finde i en saadan Grad. Der var neppe Spor af en fornuftig Tanke eller af den mindste Overveielse, men kun Declamation og en utrolig Selvtillid. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde svare derpaa, uden at blive strengt revsende eller raillerende og begge dele vilde jeg nødig. Det er mig derfor overmaade kjært, at Du i dit sidste Brev som jeg modtog idag, øiensynligt viser at Du selv har følt hvor uheldigt dit første Brev var og har skyndt Dig at udslette Indtrykket deraf. Jeg vil derfor see bort fra det første (hvorvel dét, at Du har kunnet skrive et saadant Brev er et betegnende Charactertræk) og holde mig til det sidste. Du synes nu selv at erkjende, at Spiren til din Tilbøielighed var Tilfældighedens Værk og at den savnede en virkelig Grund. Du vil da ogsaa nu indsee, at Du begik en stor Daarskab ved, i den Alder Du var i og saa umoden som Du var, at hengive Dig dertil og endog at lægge den for Dagen uden først at prøve Dig selv og vente indtil Du havde erhvervet en Smule Menneskekundskab. Du vil vist ogsaa nu kunne indsee det ubesindige i at indlede

en saadan Forbindelse paa en Tid, da Du ikke var Andet end din Faders Søn, uden at forvisse Dig om at din Fader kunde og vilde billige det, især da I begge maatte vide, at dette var idetmindste høist usandsynligt. Det er denne Letsindighed, som Du nu bærer Frugterne af.- At jeg ikke kunde have den mindste Tillid til en under saadanne Omstændigheder opstaaet og udviklet Tilbøieligheds Værd, vil Du nu indsee var en Selvfølge og Du vil ogsaa nu kunne fatte, at det var min ufravigelige Pligt, som Fader at afvende den ulykke som denne din Letsindighed kunde og efter al Sandsynlighed vilde medføre. Desværre blev jeg ikke deri understøttet af min stakkels, characterløse Svoger. Denne første

Act vil Du imidlertid nu helst see bort fra og Du dvæler derimod med Varme ved Nutiden og nu mener Du at have faaet fuld Sikkerhed og et soleklart Beviis for at din Følelse er ægte og kan holde ud for hele Livet. Du anseer det for aldeles utroligt at Din Følelse endnu skulde kunne være en blot Forelskelse og ikke virkelig Kjærlighed. Det kan jeg godt forstaae, thi Du har ikke seet, hvad jeg, saavel som vistnok de fleste ældre Folk, har været Vidne til, at Forelskelser der havde været nok saa brændende som din og varet længere end din, dog ere spørløst forsvundne, naar Øiet omsider aabnedes for den virkelige Sandhed. Desværre er det ikke

tilladt at navngive bestemte Personer, som endnu leve. I eet af de Tilfælde jeg har for Øie og som varede længst, udøvede en ydre Modstand, som kun kunde forudsee det, en stærkt pirrende Indflydelse, ja en voldsom Spore. At din Forelskelse altsaa ikke alene har kunnet holde sig men endogsaa er tiltagen i Intensitet under Adskillelsen i Rum, men med en stadig Udvexling af Alt hvad unge Menneskers Kjærlighedsbreve kunne indeholde af Sødt og Fortryllende, er intet Under, men heller intet Beviis, thi dette Forhold har ikke givet Leilighed til nogen Prøve.- Tvertimod, Du siger selv, at Du, medens Du var herhjemme og Personlig mødtes med E, ikke var blind for hendes Mangler og endog forholdt Dig kritisk, men nu er Kritiken forstummet, "nu kritiserer Du ikke".- Dette er netop det ulykkelige ved det nuværende Forhold, at Kritiken d.e. Reflectionen, der alene kan lede til Erkjendelsen af det Virkelige, aftager og at Illusionen i samme Grad tiltager, Illusionen om en "fuldstændig Harmonie" for hele Livet hvorfor Betingelserne ikke ere tilstede og maaskee aldrig komme.- Du mener "at jeg ikke troer Dig istand til at elske varigt og sandt"; Nei, det er ikke ustadighed jeg frygter hos Dig; men det jeg nærer stærk Tvivl om, er for det første, om Du er istand til

at elske og dernæst om Du, naar Du kommer i den Alder, hvor der kan blive Tale om en Forbindelse og hvor Spørgsmaalet definitivt skal afgjøres, om Du da kan elske den Quinde, Du i din tidligste Ungdom forgudede.- For et Aar siden var Du ikke istand til at elske, thi da var der ikke Spor af Ydmyghed og Selvfornægtelse i dit Sind, disse første og uundværlige Grundbetingelser for Kjærlighed.- De sidste 3/4 Aars Ophold i Udlandet have som jeg haaber bidraget Noget til at hæve denne Grundmangel, men

nogen Prøve har Du ikke havt Leilighed til at bestaa og jeg har vistnok selv Skyld i at denne Tid ikke har været mere frugtbringende idet jeg altfor meget har banet Veien for Dig.- Men selv om Du havde havt flere Prøvelser end Tilfældet er, vilde det være barnagtigt sangvinsk at troe, at en Character som din, der for et Aar siden aldrig havde bragt et eneste Offer af et kjærligt Hjertes Tilskyndelse, allerede nu skulde være aldeles og varigt omvendt og nu skulde være istand til at bringe ethvert Offer, nu skulde have tilegnet Dig Ydmyghed og Erkjendelse af hvad Du fattes. Tænk paa dit forrige Brev. Naar Du nu skildrer mig din Henrykkelse og din Trang til at dele (d.e. at nyde) Alt med hende, osv og da spørger mig om dette ikke er et Vidnesbyrd om Ægtheden, om det væsentlige om det ene Fornødne, saa maa jeg gjøre Dig den Sorg, at sige Dig med

II

Haanden paa Hjertet: Nei, kjære Carl, troe ikke det.- Dette er kun et Vidnesbyrd om en Længsel efter Kjærlighed, et nydeligt poetisk Sværmeri, der idealiserer sin Gjenstand og svælger i Nydelse af den rundelige Betaling, der gives i sammme Valuta. Dersom Du havde den Erfaring, som Du fuldstændigt mangler, dersom Du havde seet eller selv erfaret at denne sværmeriske Begeistring hos ædle Mænd kan opstaae gjentagne Gange for flere forskjellige Quinder, saa vilde dette være dig soleklart. Det er netop det farlige ved den første Forelskelse især i en umoden Alder, at Maalestokken, at Betingelsen for en Selvprøvelse, for at skjelne mellem Skin og Virkelighed, mangler.- Derfor gives der saamange ulykkelige Forbindelser i Forhold til de lykkelige.- Men forstaae mig ret, fordi et saadant Sværmeri er saare langt fra at være virkelig Kjærlighed, derfor er det naturligviis ikke umuligt at det kan blive dertil, naar Betingelserne ere eller komme tilstede. Men for at en Følelse kan blive til sand Kjærlighed og for at denne kan blive varig fordres forskjellige væsentlige Betingelser, som den sværmende Ungdom ikke fatter og ikke aner. Der fordres ikke alene en vis Overensstemmelse men ogsaa en vis Forskjellighed, thi ellers bliver Harmo-

nien kjedelig og Kjedsomhed er Kjærlighedens Grav. Der er en slaaende Sandhed i de Ord, som Beaumarchais - der er en skarp og fiin Menneskekjender - lægger Grev Almaviva i Munden. Han

siger om Grevinden: Je l'aime beaucoup, mais trois ans d'hymen rendent l'hymen si "respectable"! og han føler Trang til: moins d'uniformité, plus de piquant dans les manières, un, je ne sais quai, qui fait le charme, quelques fois un refus. Nos femmes croient tout accomplir en nous aimant: cela dit une fois, elles nous aiment et sont si complaisantes et si constamment obligeantes, et toujours, et sans relache, qu'on est tout surpris un beau jour [soir] de trouver la satiété où l'on recherchait le bonheur.-- C'est qu'elles n'étudient pas assez l'art de soutenir notre goût, de se renouveler à l'amour, de ranimer [pour ainsi dire] le charme de leur possession pour celui de la variété-- Changerons-nous la marche de la nature? Notre tâche à nous fut de les obtenir; la leur est de nous retenir; on l'oublie trop! - Dette forstår Du neppe nu, thi Du forstaaer ikke "Menneskenaturen", men en Gang vil Du komme til at sande det. Gid det da ikke maa være forseent!

Dog videre. Du beder mig indrømme Muligheden af at det kan gaae som Du troer. Det har jeg allerede gjort, muligt er det ganske vist; det vilde være taabeligt at benægte dette, men ligesaa taabeligt er det at benægte den modsatte Mulighed. Og denne sidste Mulighed er efter min Indsigt og Kjendskab til begge Parter, navnlig til Dig desværre endnu den sandsynligste. Derfor er det jeg ængstes saa uhyre paa dine, paa begges, Vegne og derfor er det at jeg maa gjøre hvad jeg kan for at bringe Dig til at vaagne af din Ruus og give Dig Tid og Leilighed til at reflectere frit over dit Forhold. Jeg havde haabet at din Reflection efterhaanden skulde vaagne af sig selv, naar Du fik alvorlige Ting at tænke paa, naar Du kom til at koncentrere hele din Hu og Tanke paa først og fremmest at blive til Noget, thi derfor reiser Du jo.- Men det viser sig desværre, at dette ikke vil kunne skee, idetmindste ikke itide, naar Drømmene og Sværmerierne stedse holdes vedlige ved stadigt at puste til Ilden gennem Kjærlighedsbreve. Jeg havde dog lidt Haab om at en erfaren Vens Raad, som Du veed kun tænker paa din Lykke og en Faders indstændige Bønner skulde bringe Dig til at er-

kjende idetmindste Muligheden af Du ikke havde det rette Fremsyn og dermed erkjende det Uforsonlige i nu at fortsætte denne Forbindelse gennem Breve. Derfor indskrænkede jeg mig til at bede Dig indstændigt om at ogive denne Correspondance. Gid

Du endnu frivilligt kunde beslutte dette Offer som jeg gjentagende opfordrer Dig til at bringe - heelt og ubetinget - for din egen og hendes Fremtids Lykke. Om Hensyn til mig vil jeg ikke tale, men Du kan begribe at saalænge Du og hun vedblive at foretage Eder noget, som jeg maa betragte som i høieste Grad uforsvarligt, er det mig umuligt at mødes med nogen af Eder og at Du dermed ikke alene udvider den sørgelige Kløft mellem Dig og mig, men ogsaa lægger et vistnok tungt Tryk paa hende, thi det er ganske rigtigt, som Du forudsætter, fordi hendes Familie her i Byen ville føre hende sammen med mig under de nuværende Forhold og heller ikke ville afbryde Forbindelsen med mig at hun holdes borte.- For at dette kan blive anderledes, forlanger jeg, som sagt, ikke at I skulle opgive eller lære at opgive Eders

III

Tilbøielighed, men kun at I skulle prøve om den er sand nok til at ligge og groe i Stilhed, uden stadigt at give den ny Næring og dermed gjøre Selvprøvelse umulig.- Viser det sig da, at I begge, naar Du har endt dine Lære- og Vandreaar, finde hos hinanden det, som I da føle Trang til, da skal jeg med Glæde give mit Samtykke og min Bistand til Eders Forening men det maa Du vide, at uden en saadan Prøve d.v.s. en fuldstændig Taushed fra begge Sider kan jeg ikke komme til den Betyggelse, som min Samvittighed kræver, for at jeg skal række min Haand dertil.- Da jeg veed hvor vanskeligt det er for Dig at vise Selvfornægtelse og at bringe et Offer, burde jeg maaskee vise Dig Alternativet og sige Dig hvorledes Forholdet vil stille sig, dersom Du foretrækker at opgive min Bistand og at gaae din egen Vei, men det vil jeg dog ikke, da det let kunde faae Udseende af en Trusel og da jeg nødigt vil opgive Haabet om at Du endnu kan komme saameget til Erkjendelse at Du kan og vil gribe det Rette af egen Drift

Jeg vil haabe at Du vil finde Kraft dertil i Erkjendelsen af at det er din egen Letsindighed og ungdommelige Overmod der har bragt Dig i din nuværende Stilling og at det er den uundgaaelige Nemesis, som nu rammer Dig; i Erkjendelsen af at din Character trænger til en alvorlig Prøvelse og at Du desuden trænger til at samle din hele Kraft, for at blive til noget ved din egen Anstrængelse og endelig i Erkjendelsen af, at din Tilbøielighed, dersom den, som Du jo troer, har en sund Rod og en fast Grund,

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

langtfra at svækkes, tværtimod vil styrkes ved Modstanden og Prøvelsen.- Jeg ønsker ikke at Du skal svare mig før Du har tænkt og reflecteret tilbørligt, men jeg venter at faae dit Svar inden Udgangen af denne Maaned for at jeg derefter kan tage mine Beslutninger. Hvor haarde mine Ord og mine Fordringer end kunne synes

Dig, stoler jeg dog paa at Du kjender mig saa godt, at Du vil modtage selv det Tunge som et nyt Beviis paa min Kjærlighed og at Du veed det ikke er uden Smerte at jeg siger og gjør hvad jeg veed vil smerte Dig. Men jeg maa. Hermed Farvel.

Din hengivne Jacobsen

I $\frac{6}{2}$ / 67 Ljære Carl! **C.M.** 12.6 Februar 1867.
Ondag

Jeg har ikke sagt for dig, at dit første Brev
gjorde et meget indflydeligt Indtryk paa mig, thi det
har givet mig en intellectual og moralsk Oplysning
for dig, som jeg ikke havde ment at finde i en saadan
Gjæde. Det var nemlig Brevet af en fornuftig Carls
eller af den mindste Omsorg, men den Reklamation
og en indvillig Betslille. - Jeg vilde ikke forlade dig
skulde som en Drage, inden at blive anten forrest
manfærd eller vakkende og begge dele med dig
værdig. Det er mig derfor ansvarende kjædet, at du i
dit fjerde Brev, som jeg modtog idag, åbenlyst udførte,
at du selv har sagt for mig indlydende dit første Brev
næst og for sig selv at indstille Indtrykket Brev.
Jeg vil derfor for langt for dit første (Imortal)
delt, at du har himmels Brevs at sandt Brev er
at betragte (Forsættelse) og faldt mig dit dit
fjerde. - Du gjæder mig selv at indlydende, at Brevet
høi den Tilbæielighed var Tilfældighedens Brev og at
den samvittighed en indvillig Grund. Du vil da ogsaa
mig indfær, at du har et en stor Reklamation med, i den
Alde du nu i og for mig selv som du nu, at jeg
dig drømt og endog at lægge den for dig inden
først at grunde dig selv og meget indtil du havde
afgjort om den Reklamation. Du vil
mig ogsaa mig den indfær dit indlydende i at indlyde

en faadun Luukindellu yaa en Eet, da dii itte mees
Aundt aund dii Taderst Paa, inden at faam itte dii een
at dii Taderst Tindt og mildt killege itte. Afent da I
begge usaatte midt, at itte mees indkennidde Jaest
indfandiguligt. Det er dii mees Luffindiguligt, faa dii
mii hures Tongkone af. — At jeg itte Tindt faa
den mindte Tilleet hi en mindte faadun Oustandig,
fader affvaar og indtildt Tildindiguligt Tindt, mid
dii mi iindte mees en Tildindiguligt og dii mi affaa mi
Tindt fette, at it mees mi iindiguligt Tildindiguligt, faa
Tader at affvaar den Tildindiguligt faa dii mees dii Tildindiguligt,
diiguligt Tindt og affaa at Tildindiguligt mildt
mees faa. Ind mees hlaa jeg itte dii mees indtildt
af mi staltalt, faa mees Tildindiguligt Tindt. dii mees finte
Aet mi dii mees indtildt mi fette faa hant faa og dii
mees dii mees indtildt mees Tindt mees Tildindiguligt og mi
mees dii at faa faa fette Tildindiguligt og at
faldtalt Tindt faa at dii Tildindiguligt er affaa og Tindt
faldt ind faa fette Tindt. dii mees itte faa indtildt
indtildt at dii Tildindiguligt mees Tindt Tindt mees
en hlat Tildindiguligt og itte mees Tildindiguligt.
At faa jeg gadd faa faa, hi dii faa itte faa. faa
jeg, faa mees mees indtildt dii fette alder Tindt, faa mees
Tindt hi, at en Tildindiguligt, hi faa mees indtildt
faa hantalt faa dii og mees hantalt aund dii, da
en fette fette faa mees, mees Tindt mees indtildt
faa dii mees Tildindiguligt. Ind mees er det itte

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

lillest et uansynlig bestemt Forbuds, som enderi læn-
det af de Lifvoldt jeg for har af en og som mæder
laugst, indvænder en gids Madstend, som den stund
forstaaet, en stædt giennede Medstjeldt, ja en mædt,
som Opvætt. - At den Lovstjeldt allsaa ikke
alene for Linnæus faldt sig men endog for et til-
taget: Substitutet under Anstaltstjen: Scien, men
end en stædt betragling af det smad i ena Prænt
Sjædeligstebanen Linnaeus indstald af Pædt og Læstjeldt,
hænder, og indet hændes, men faller indet Carmin, til
det Læstjeldt for det gæmte Laureat det uagene
Jænn. - Carmin ad, den siges selv, at den, under
den nat Professum og profesuelig uættet end E, ikke
nuu blænd fors fæddet Mangler og andog fæstet
den Indtægt, men en at Indtækten fæsttummat,
"en Indtækt den ikke". - Ikke er uætt det
blig blætt end det enimætt Læstjeldt, at Indtækten,
d. s.: Indtækten, der alene den lætt det folgt.
allsaa af det Indtækten, afstages og at Indtækten
i saunne Grad lættages, Indtækten men en stædt
stædt Jænnætt for selv den stædt Carmin,
gætt Indtækten ikke en lætt og uætt aldrig
saunne. - Den uætt "at jeg ikke lætt den stædt
det at alene marigt og stædt; enim, det at den stædt,
lætt jeg stætt for den; men det jeg uætt stædt
Carmin en, at for det stædt, men den at stædt det

at alle og demost om du, naar du kommer i
den Alder, som det kan bli en Tale om en Læsting,
dette og som spørgsmaalet definitivt skal afgjort,
om du da deur alle den Grund, du i den tidligere
Kreds har forsvaret. - Det er det der sidder med du
ikke istand til at alle, thi du har den ikke
af Hverjens og Hvermands Hænder: det er, det
færdig og uundværlige Grundbetingelse for Læsting,
lyst. - Du fik 3/4 Aars Ophold i Ulandet som
som jeg saaledes betragter Mangel til at gøre den Grund,
men ingen frø for den ikke som det lyder
til at betragte og jeg har vistnok selv Hjelpe: at du
tid ikke har været som forsvaret idt jeg alligevel
mangler for hvert Aar for dig. - Men selv om du
færdig som den frø med Ulandet er, med det
man har været som minst at gøre, at en frø
som du, der for at der sidder aldrig som det
med et Ophold af et Hverjens Hvermands Ulykkeligt,
allerede en frø man alder og meget men
og en frø man istand til at bringe et Ophold,
en frø som det angår dig Hverjens og Hvermands
af som du færdig. - Det er det samme som
Naar du en frø mig den frø og den
Erang til at gøre (d. s. at mig) Allet med frø, om
og du spørges mig om dette ikke er et frø
om Ulykkeligt, om det frø om det frø,
for man jeg gøre dig den frø, at jeg dig med

II ^{La 67}
Jaanden you spantet: Mi, Gjen Carl, naar itte
det. - Dette er den et Helt uortogt om en Laugfal
eftor Gjentogt, et uigteligt, praktisk Forsaeruaris,
der idealiserer sin Gjenskaud og fualgve: Kjendelsen
af den mündelige Bestaling, der givet i samme Halden.
Drofsam den Jante den forsaering, som den fult bevidst
er anglo, derfor den Jante best eller selv enpart
at den forsaeruaris begjæring for at den Mand
den angloer gjentogt Gange for flere færdiglige
Gjensind, som mildt itte naar den selatklart. Det er
næst det Lærlige med den færdige Tænkkelte at
især i en uensadn Alder, at Maalsholden, at be-
lignelsen for en Belongvænsette, for at Kjælen mellem
Him og Heltelig, er anglo. - Derfor givet den
foraeruaris uigtelige Forbindelse: Forhold til de
Ligbedlige. - Men forstaa mig ret, fordi et færdig
Omenduaris er foran læst for at naar mündelig
Gjentogt, derfor er det uortogt med itte mündelig
at det kan blien detil, naar Bestignelsen er eller
forum liest. Men for at en Lærlige kan blien
til færd Gjentogt og for at den kan blien naar
færdig færdiglige mærdelige Bestignelse, som den
foraeruaris begjæring itte færd og itte aar. Det
færdig itte aar er med Omenduaris forum
og for en mit Lærliglig, til eller blien forum.

niau Gjædelig og Gjævnfuld og Gjærlig ved
Gjævn. Der er en Staat Staat i de Ord,
som Beaumont - Der er en Staat og Staat
Staat - Staat Staat Staat Staat
i Staat. Staat Staat Staat Staat Staat
beaucoup, mais trois ans d'hymen rendent l'hymen
si "respectable"! og Staat Staat Staat Staat Staat
d'uniformité, plus de piquant dans les manières,
en, je ne sais quai, qui fait le charme, quelque
fois un refus. Nos femmes croient tout
accomplir en nous aimant: cela dit une fois,
elles nous aiment et sont si complaisantes
et si constamment obligeantes, et toujours,
et sans relâche, qu'on est tout surpris en
beau jour de trouver la satiété ou l'on
recherchait le bonheur. - - C'est qu'elles
n'étudient pas assez l'art de soutenir notre
goût, de se renouveler à l'amour, de ranimer
le charme de leur possession par celui de la
variété - - Changerons-nous la marche de
la nature? Notre tâche à nous fut de les
obtenir; la leur est de nous retenir; au l'oublier
trop! - Staat Staat Staat Staat Staat
Staat Staat Staat Staat Staat
nil de Staat Staat Staat Staat Staat
mais nous Staat!

Jeg medtog. Du beder mig indrømme Müdighed
af at det kan gaa som du læser. Det var jeg alle-
velde gjætt, umiddelbart er det ganske nytt; det milder
næsten kaabeligt at hævde alle, men begynde
kaabeligt er det at hævde den med Natten Müdighed
og den gamle Müdighed er efter min Kundskab
og Lyndskab til begge Jænter, især til dig
det næsten endnu den sandkjendelige. Drasen er det
jeg næstest som i sig selv gaa den, som begynde, Maget
og Drasen er det at jeg er gaaen Jænt jeg kan
for at hævde dig til at nægde af den Kund.
og gaa dig Eid og Lidelse til at reflektere
fort om det Torseld. Jeg Jænt saad at den
reflektere reflektere reflektere reflektere af sig
sæm, næsten den selv almædige Eid at hævde
gaa, næsten den den til at causere selv den
Jænt og Caute gaa saad og saad at hævde til
Maget, til Drasen reflektere den jo. - Men det
næsten sig det næsten, at alle den mit den den,
ideelle den den, næsten den den den den,
den den den den den den den den den
til den den den den den den den den den
Jænt den den den den den den den den den
den den den den den den den den den den
den den den den den den den den den

Giænde i det uindte Mindegjælden af den 18de Jante
det vilde Sæmby og derved udfærdigt det Offes
forord i sin at fastholde dette Sæmby Sæmby
hvidt og gjenne Sæmby. Derfor indfærdigt
jeg mig til at bede dig indfærdigt om at
agge Sæmby Sæmby. Gid den endte
forordigt Giænde haster den 18de Offes, som jeg
gjænde af Sæmby dig til at hvide - Sæmby
og indfærdigt - for den agge og Sæmby Sæmby
Lykke. Om Sæmby til mig mit jeg 18de Sæmby,
som den Sæmby hvide et Sæmby dig og Sæmby
nat Sæmby at Sæmby Sæmby Sæmby, som jeg
som hvide Sæmby i Sæmby Sæmby indfærdigt,
at det mig indfærdigt at Sæmby med Sæmby af
Sæmby og at den Sæmby 18de Sæmby Sæmby den
Sæmby Sæmby Sæmby dig og mig, som Sæmby
Sæmby at Sæmby Sæmby Sæmby, til det
som Sæmby Sæmby, som den Sæmby Sæmby, Sæmby
Sæmby Sæmby Sæmby i Sæmby 18de Sæmby Sæmby
Sæmby Sæmby mig Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby af
Sæmby 18de Sæmby Sæmby Sæmby mig
at Sæmby Sæmby Sæmby. - Sæmby at den Sæmby
Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby, Sæmby
at Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby Sæmby

III
6/2 67
Tilberedingssted, men din at stille præmis om
du nu fandt nok til at lægge og gøre i tilfald,
uden Hadigt at gøre du mig Mærning og Dromad
gjøre Palmegængelst uimodlig. - Hvis det sig
da, at Hænge, naar du gav med din Lær-
og Hænderaar, findes for sin anden M. som H
da føle Crany til, da skal jeg med Glæde gøre
mit Samtykke og min Bistand til det Læse Læring
men det var din med, at uden en sande Præmis
d. m. f. en firdobbelig Causid for begge Bøder
kan jeg ikke sige om det den betyngelste, som
min Samvittighed kræver, for at jeg skal
natte min Gænde Drottil.
Da jeg med Jans mandeligt M. er for sig, at
mit Palmegængelst og at krige at Offen,
kunde jeg mærke med sig Alternativet og
sige sig Jans Læse Samfoldt mit stille sig, derfor
du fandt at agte min Bistand og
at gøre din egen M. men det mit jeg sag
ikke, da det let kunde være skændt af en Crude
og da jeg udeligt mit agte min Gænde om at du
nudeen Læ. Samme Gængelst til Gængelst at
du kan og vil gøre det alle af egen Drift

Jeg vil gerne at du vil finde Kraft dertil
i Følgende af at det er din egen Lybhed
og uindvillighed. Omvendt der for heraf sig i
din uindvillige Stilling og at det er den uindvillige
Mænd, som er uindvillig; i Følgende
af at din Følgelse kræves til en almindelig
Følgelse og at du derudover kræves til at følge
din Jule Kraft, som at blive til Næst med din
egen Uindvillighed og uindvillig i Følgelse
af, at din Uindvillighed, som du ser, som du
jo kan, som en fjerde del og en fjerde Grund,
langt fra at snævre, uindvillig med sig selv og
Modstander og Følgelse. - Jeg ønsker ikke
at du skal være mig for din Jule Kraft og
uindvillig uindvillig, men jeg ønsker
at gøre det som indens Uindvillig af din
Mænd som at jeg derved kan gøre min
Lyst til mig. - Som som min Død og min
Lyst til mig og min Følgelse sig, skal jeg dog gøre
at du Gæder mig som godt, at du vil uindvillig
selv det Uindvillig som et uindvillig og min Følgelse
sig og at det ikke er indens Uindvillig at jeg sig
og gjæde som jeg med mig uindvillig sig. Men jeg uindvillig
som det som. din Følgelse som